

— Е, то се знае, — отговаряше имъ той. — Щомъ се храня съ корени отъ гората и бозая млъко отъ дивитъ кози, — и се подсмиваше подъ мустакъ.

— Не ни заблуждавай, Иване, ние знаемъ съ какво се подхранва твоята душица.

— Прави сте, хора, — подемаше пакъ бай Иванъ, — всъки, който е прекаралъ цъли двадесетъ години изъ гората, въ дружба съ катерицитъ и самодивскитъ кладенчета, така си остава младъ до вѣка. Вѣрно, сиромашията не ме е оставила отъ както се помня. Рѣдко изъ скжсанитъ ми джебове се е задържала нѣкоя и друга парѧ. Ама не е само парата, бе братя, която прави хората честити. Не е!

Слушаха го хората и му се чудѣха. Дали наистина гората бѣше ошастливила този беденъ неинъ пазачъ? И тѣ всички скоро сами се убеждаваха. Та нали тѣ, сами прекарали само по единъ-два месеца въ нея, се чувствуваха преродени!

Бай Иванъ бѣше винаги безгриженъ, като малко дете, кждето ходѣше, все си подсвиркваше.

Единъ день ние, децата, написахме на една книжка и я закачихме на хроста до самия кладенецъ:

„Тукъ Иванъ Вададжията прави своя сладъкъ обѣдъ отъ лютивии пиперки, сирене и чесънъ лукъ“.

— Ехъ, тия дяволи, — казалъ той, когато прочелъ писаното, — сигурно и тѣ ми завиждатъ.

Славчо Ангеловъ

